

не е и тяхна работа. Има юнаци за пушката и сабята. Те обаче, като бжлгари, са длжжни да не пречат, но да помагат с пари. Повечето от чорбаджиите не отказвали, давали по някоя и друга лира, но казвали на апостола, че тази работа е мжчна, опасна, невжможна и че повече той да не се явява при тях, защото турците ще ги угадят и ще ги избегат.

Това поведение на чорбаджиите е твжрде обяснимо. Те били представители на народа пред турската власт и поржчители за мира и тишината в своите общини. Откак В. Порта реформирала администрацията и правосждието, много чорбаджии получили високи длжжности: помощници на управителите и околийските началници, членове в окржжните, околийските и градските сжвети, членове в сждилищата и т. н. Естествено, това им положение било твжрде изгодно: сжбирали се с властниците турци, приказвали, приятелили се, ползували се с чест, почет, уважение и улеснения да печелят пари, а някои безнаказано да обират своите сжнародници-раята.

В мозжка на такива хора мисжл за бунт, за война, за свобода на раята твжрде мжчно прониквала. Но и когато поневоля бивали принудени да слушат подобни неприятни мисли, те, пренебрегвайки силите на младите, не вярвали в сполука. — „Момчешка работа“, „детинска работа“, — думали те,